

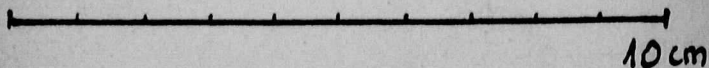
A

143
—
—
|||. .
—

A MAGYAR
TUDOMÁNYOS AKADÉMIA
KÖNYVTÁRA
BIBLIOTHECA ACADEMIAE
SCIENTIARUM HUNGARICAE

BUDAPEST

FOTO: MAGYAR, 3. 1955.

MOLNÁR FERENC

KÉZIRATA

AZ ÖRDÖG

Orvóp társaság

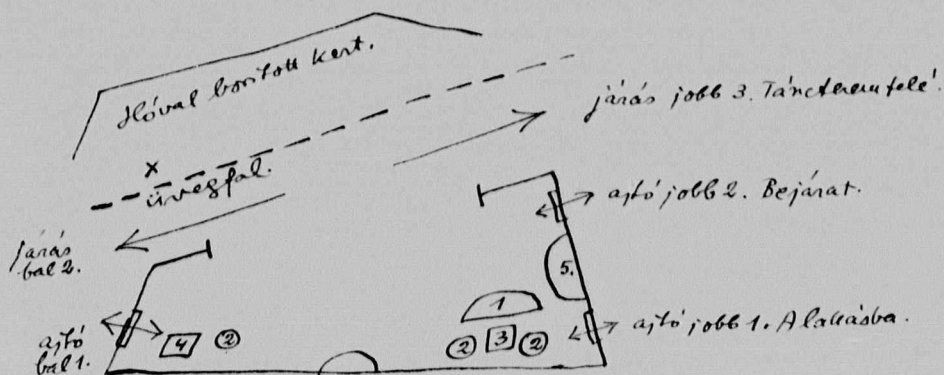
4-es jelenet:
Orvóp, lány, orvos,
festő!

- Ha nem nyomok el töltött revol-
vert a munkorban, hogy lelőjj velem,
— még megjártóval volna!

(Kovács)

Második felvonás

1. Kanapé.
2. Szék.
3. Alacsony, téglás kerék antal.
4. Nelson elefánt női ruha antal.
5. Kávéasztal, tüdőörrel.

(Uraanuaruap eijel, eijel utau. Naeron elepaus na-
lon a danlo-villaban, a vammijeh'jasobau. Afalaa
citromsarpa selneutapetaval boriva. Te'uyes
mahaousi-ajtoe. A halon hatfala allhov-
penien van luvaiva. A het falli'upras hoit
a halon esitadban folstatodru hatra-
jele. A hatfal majdneu foidig iivebop'van,
s a kerke upiti. A het rasroedau fehei a
hotol, de er csak aauor latni, unior a fel
vonas vesen a halon soteke' vaesi. A ha-
lonbol jobbol elol ajto danlo'eu lauaa
jele, jobbol hatul bejarat-ajto. Balrol
elol ajto. A esitadrol jobbra is, balra is
ki lehet menni, a termelibe. Fiilusefes
berendezes: a halonban jobbol elol ka-
nape, ket carosgeu, alacsory kerke
asital. Balrol naeron elepaus kis noi
maortal. Elotte geu. To'bi butor, de
naeron keves, tetjes neunt. A esitadon
gazdag esellar eg. A halonban nincs esit-
lar, csak a laudallon all het soltack
antia gentyatanto', melyben villamos
ladupale esneli, halvanyaradra festett
korlelletel. Rasroed' vilasodap.)

1. jel.

Christenne', Palne', Mary, majd Bo-
 dajler', majd Tolau.

(~~A halonban nincs elol jobbol~~. Berzel-
 getedile alatt egy pincer limonadvet hol-
 gal fel, amelybol iszunk. Korben az esit-
 radon balrol jobbra parol meunek dt,
 de csak ritkän. A fuggony feljondritetol kezdve
 halik kemfo'zene a 2. jelenet vesig. Palne's
 Mary a laudapen iilnek. Christenne' a fuggony
 feljondritetol arvatil az esitadon jandol ko-
 ril es felcipile meen, bejelol.)

Chr: Astorogyoli, alantol hallani egy uowdatot az
 olleudorff-uzelotan modoraban?
 Palne's Mary: Halljuk.

Chr: A vacsora jó volt, de én nem szeretek elefánt lenni. (Nevetelés.)

Pálus: Hányéki ezt?

Chr: Ezt maguk nem tudjáté. Ezt csak mi tudjuk neked mondani. Vesse tudomásul, hogy mi is ma valamegyre elefántok vagyunk. Mária is, Mary.

Mary: Elefántok?

Chr: Igen. Er csak nevelés hárszentelő es-
tegy. Valójában: naer elefánt-estély.
Miaa azért vagyunk is, hogy ne las-
suli, utior jolán fenheradja a
nevelés elsat.

Pálus: Hallottam. Széki Yánuossal barmat-
jati östye.

Mary: A festővel? Povero pittore.

Pálus: Er mephato, er az új orvat: mepha-
rantani aruvailót.

Chr: Vedekeés ez, párus. Mitior a fejtí-
keri veszedelmese váli, utior, szem,
hogy, yeshusom, ezt ma iszaram
nem hittem volna, utior szem,
hogy a harkygor nálunk vacsora,
nem tudok bróm nélkül aludni,
a utior fogom és hirtelen feleséget
kerzek nekí. Oh, én ma is kettőt
rártam le id. Eideles, izato' fiúll
votak. Szomorí sacoi lett mind a
kettőből.

Pálus: Furcsa módjén.

Chr: Azt hiszem, er a tontességben ma-
radnak az eszeten trükkje,
amit Pesten eszettek ki. Ebből a
lista vártoban. Hadhol vesztéllé
an asszonyok a szerelmi bajaitat.
Vagy félrelejtnek, vagy meglepve-
nek magukkal, belesorányodnak,
beleszomoródnak, beletörtődnek, —
de er a paraszti mepolvás, a
háuának er az ellenüledés^{es} urént.
Nem szeretem az olyan lelki váimát,
amely helyszerezéssel vesztődik. Az
igen asszony nem köntö, hanem
cupromjén.

3

Mary: Neve parati, is, uai kettot vagy is
esimdet.
Chr: Mit csinaljak? Mikor nyelmes, kovér,

~~...~~ jomodu nok vagyunk, mi nem vagyunk lelki val-
sagokra berendezve, mint a francia vagy az orosz nok. Mi lustak vagyunk. Mi soha
nem tornaztunk. Mi nem gyalogolunk keesztul vizen, saron, havon.

~~...~~ Mi, fiain, mindezt elkeruljuk. Konfortabliba ulunk, testileg
is, lelkileg is. Csak dramat ne. Meg a szinhazban se! Ha maga azt hiszi, hogy amit
mi lelki életnek nevezunk, az csakugyan lelki élet, nagy csalodik,

~~...~~ a a szerető enek. Ez, mikor elcsaptam, azt mondta: A nagyságak mind telenek.
udja mit mondtam neki? Azt mondtam: Igaza van, Erzsi. Kedves Mary, a szovba
anyaink, sokkal izgatottabb, mélye b, kalandosabb, érdekesebb lelki életet é

Mary: Szép. ~~(A levelezésbe lép.)~~

Chr: ~~...~~

~~...~~ benne van a legóben, hogy itt most egy szép asszony dezinficiálja a családi bé-
kéjét. A nyugtalanító férfi el. Fort mit schaden. És ezt nevezik az asszonyi lé-
~~...~~ lek rettelmenek. Pfy!

Bod/ belep: Ez nekem szólt?

Chr: Isten ments! Nem vagyok bolond megsérteni az utolsó romantikust, aki még kövér asszo-
nyokkal táncol.

Bod: De uajdason asszonyom, eie boedop vaerol, ha...

Chr: Ne bepedyem annyit. Mapina vannaia ma ite
bizva a kovér nőle?

Bod: De kovér...

Chr: Ne bepedyem. Mapaval táncolom a csapodú népsé.

Bod: Szer bocsanatot, de a hadiasszonygal valrol
foglallalorva.

Chr: Hát a első!

Bod: Kétségbe vaerol erre. Tóth Elzavával táncolom.

Chr: Hát mapá is feleségül vezi?

Bod: Isten ments.

Patrué: De tebrile mapanaki is, mint edzevettem.

Bod: ~~Tetnár, hát.~~ Szép lány, is bizonyos büvös
butasággal híri, hogy fejheradja a saját
hátat mögött. Tetnár nekem is, de eie az
olgan lányokat, aie tetpenek nekem,
fejheradom másokhoz. Mutdu antán...

Chr: Tessék! A cupringendráma második val-
torata! Pfy!

Bod: De ez uai nekem szólt?

Chr: E uai igen.

(A csontvél felől belep Jolán.)

(Mind nevettele.)

Jol: Jól buytatott, az én leís halonombra?
Mit nevettek?

Bod: Képpelje, méltóságos asszonyom,
a pringemell reverett.

Jol: Mit?!

Chr: Majam se tudom. De gáram volt.
Pompás hangulat van itt ma, Jolán.
És mennyi ember!

Jol: A hangulatot nektek kööönhet, nli.
Mi is ezem. Luntha valammi van,
forró nél jána vesig a termelien.

Pálné: Szép vagy ma.

Bod: Se ezt vionot önnel kööönhetjüte,
méltóságos asszonyom.

(László belép.)

László: Dicsérite a feleségemet, ezt sze-
retem. Hölgyeim, a tánc már
javában folyik. (Mutat az esz-
tád felé.)

Mary } (esemény): Szerim! (Szállt el.)
Pálné }

Chr (katonás hangon): Barátom, le-
műljön el a leprosszabbra! Engem
fog bevezetni. Nyújtsa a kezét!

Bod: De uaspácos asszonyom! (Elmen-
nel aaronjára, az estrádon, jobbra.)

2. jel.

László, Jolán.

Mary: Mennyi parfüm...
milyen leavapás... láz...
ézem, ezért a fejemet a
halon = szitokkó...

László: János még nincs itt?

Jol: Azt hiszem, ^{vanca} Még nem láttam.

László: És az a fekete ember, aki nekem az információt fogja adni Freebodyről... Megjegy-
zem, most hallom Christentől, hogy az egészről egy szó sem igaz.

Jol: Az nagyon könnyen meglehet. / László nézi/

Jol: Mit nézel?

László: Szép vagy, fiam, mána. Így dekoltálva gyönyörű vagy. És az arcod is piros....
izgat talán ez a hercehurca?

Jol: Nem.

László gyöngéden simogatja/
László: Az előbb, mikor ott álltál a terem közepén, néztelek. Olyan voltál, mint...mint...
Jol: Valami szépet akarsz mondani.
László: Mondok is. Olyan voltál, mint valami nyiló rózsza.
Jol: Udvarolsz nekem?
László: Olyan...olyan szomorú mosolylyal kérdezed ezt. Mintha lenéznél érte.
Jol: De...ugyan!
László: Nagyon szép vagy. Csókolj meg.
Jol: Kérlek.
László: Kérlek, kérlek. Már nem is kértem. Talán sok teát ittál. Idegessé tesz téged az egész, mi? / Indul az esztrád felé. // Jolán kíséri. László úgy megy, hogy átfogja balkezevel a drérekát. Azesztrád előtt elválnak./
László: Nem jössz ~~el.~~
Jol: Nem. Dolgom van ~~(Jolán)~~
László: Ideges vagy, ~~(ezt nem szeretem.)~~ / El az esztrád felé jobbra/

(László kiűn ajtót csap be. A zene megszűnik ezzel.)

3. jél.
 Jolán, vagy Ördög.

/ Jolán sietve megy át a színen. Mikor a jobbajtó közelébe ér, az ajtó nyílik, s belép rajta az Inas./
Inas: ~~.....~~ *hűtőfő asszonyom, doktor...*
Ör: / belép frakkban/: Nem szükséges bejelenteni. Kezét csókolom.
/ Inas el./
Jolán: Hát mégis eljött.
Ör: Amint látja, *Különös ember.*
Jol: ~~.....~~ Délután fél háromkor ismertem meg, és azóta nem tudom kinézni sehonnán sem. Nem használ már a gorombaság sem. Benn fészkel a legintimebb dolgaiban. És a gorombaság valahogy visszapattan magáról. Akármit mondok, szinte érzem, hogy hiába.
Ör: Es ezt fogadtatásnak hívják.
Jol: Nem ismerek magamra, hogy egy uri ruhába öltözött embert így fogadok, de nem csuda. Ami itt velem fél három óta történik, az egyszerűen tulmegy azon a határon, amelyen innen én a dolgokat meg szoktam érteni.
Örd: Még így is el vagyok ragadtatva a fogadtatástól. Parancsoljak helyet foglalni?
Jol: / nem felel/
Örd: Azt mondják, ~~hogy~~ a vendég, ha nem ül le, elviszi a háznép álmát.
Jol: Köszönöm. En a legjobb altatószert használom. A tiszta lelkiismeretet. Az én álmom édes, ~~nyugodt~~ nyugodt és elvihetetlen.
Örd: / leül/: Nincs szükségem rá, hogy állva maradjak, ~~nem~~ *U*gy sejtem, hogy mindenképpen elviszem az álmát.
Jol: Mi ez már megint?
Örd: Nem nagyon gavalléros dolog elmondani. Kicsit restellem is.
Jol: Mi az?
Örd: Másfél órával ezelőtt veszedelemben forgott az életem ön miatt.
Jol: Enmiattam?
Örd: Ezért az ön két gyönyörű meleg szeméért valaki rámfogott egy revolvert, amely mind a hat golyóra meg volt töltve.
Jol: Hát ez megint micsoda regényes hazugság?

Örd: ~~És~~ Majszál hja, ~~és~~ majdnem meghaltam öart, asszonyom. ^{Közem} ~~És~~ önért érdemes meghalni De ... nem nekem. Ha a kellő pillanatban nem ugrom a kezére, belém ereszti az első golyót, aztán utána a többi ötöt.

Jol: Kicsoda?

Örd: János.

Jol/ fölkel/:- János?

Örd: Ó. Személyesen.

Jol: Magát le akarta löni? Enniattam?

Örd: Igen. Ezzel a revolverrel, ni. / Megmutatja/ Elvettem tőle.

Jol: Hát ha ez nem a legmerészebb hazugság a világon, akkor ~~mi volt ez?~~ Mi volt ez? Mi történt maguk közt?

Örd: Beszéltem vele magáról, úgy, ahogy férfiak egymás közt egy kívánatos szép asszonyról már beszélnek. Nem tudom, ~~mi volt ez?~~ a tárgy volt-e nagyon lelkesítő, vagy az én hangom ~~mi volt ez?~~, de egyszerre csak rám kiáltott, s még magamhoz sem tértem, ott láttam csillogni a szemem előtt ennek a revolvernek a fényes csövét, s ami ennél ~~mi volt ez?~~, láttam csillogni János szemét, ami sokkal fényesebb és sokkal ijesztőbb volt, mint az a hideg kis pisztolycső.

Jol/ nem is titkolt boldogsággal/: János... ezt tette?

Örd: Ezt. Bevallom, a szándékában talán nem, de a mozdulatban igaza volt. Olyan valamit mondtam, amiért elkészülhettem erre.

Jol: Mit mondott?

Örd: Önnel szemben vállalkoztam valamire.

Jol: Ugyan mire?

Örd: Ugyan mire vállalkozhattam, ha le akart löni érte?

Jol: Doktor, én most magát megint kidobnám, ha nem tudnám, hogy maga kidobhatatlan. Nemcsak azért kidobhatatlan, mert nem megy ki, hanem azért is, mert érdekel. Ez a borzasztó önnél.

Örd: Vegye úgy, mintha már vissza is jöttem volna az ablakon. Parancsoljon velem.

Jol: Maga el akarta hitetni Jánossal, hogy én egy elcsavarható fejű asszony vagyok.

Örd: Igen.

~~Örd: ...~~

Jol: És hogy ezt bizonyítsa, arra is vállalkozott, hogy elcsavarja a fejemet.

Örd: Ugy van.

Jol: Ez olyanféle dolog volt, hogy : majd én megmutatom! Mi?

Örd: Ilyen volt.

Jol: És ez volt az, amire János a revolverrel felelt?

Örd: Ez.

~~Örd: ...~~
Jol: Mindig szerettem és becsültem ezt a fiút, de most imádom ezért. Ez a legtisztább és legbecsületesebb férfi ~~akik~~, akit valaha ismertem.

Örd: Mindezt a hallatlan dicséretet azért kapja, mert engem le akart puffantani.

Jol: Azért.

Örd: *Azért, mert arónbe vetett luféért képes lett volna embert is ölni.*

Jol: *Azért, in ent a fiút, ha uca idején, meg fogom csókolni. En ucsau uőrepliori móija eez tintesezes asszony halájánala, seauut 8' csuált, ar is uőrepliori loruapianap' volt. Csade allhor beuúlték idy ar asszonyokat.*

Örd: *Ijóval ön ent becsületesnek veoni.*

Jol: *Annak. É' halás valjoli ueli érte.*

Örd: *É' ha én be találom brouytauu önnelle, hogy et ucu becsüli, volt, hanem annak épp ar elleuterője?*

Jol: Kasau...

Örd: Kas ei, jeni felt'kemyesi roham
võlt, aमिते több a mepario' elem,
uunt a meptitelõ?

Jol: Ah... ah neu lehet.

Örd: Ha eu bebronyitom õurdu, hoy, eppen
agõt alicat lelõui, mert elhitte roham,
hoy, elcaravom ar õn fei'et?

Jol: Ah neu lehet.

Örd: Ha bebronyitom, hoy, uncs ar a roth,
ar a becsleusep, ar a perest gonos-
saz, amit el ne lenne uapato', ha
ar assorzi becsileterõ'p van itõ'?

Jol: Harupap! Kasau uicit lenne'el?

Örd: Mert halalosau derelmes uapala.
Agõt.

Jol: Neu is, ar! Neu jenet, hanem becsil!
E' ar õ becsilete ar eu erõm, et
neleu jent. Epeit jenetem, amit
nintolst jopott uapala. E' epeit jo-
som uia mepcso'holu', halosau, el-
jole'vottan, talau irva, uunt a
bityáruat.

Örd: Ismelleu, amit mondau. A halal-
os derelme neu ismeri art a ronesos
moralt, amit a fei'fialu itadalu ai
a uapale vedelure.

Jol: Tehat art mondja, hoy Janos en-
jem neu tant tonteszes assorvualk.

Örd: Neu. Eit neu mondau. De uin-
dense leepeneu tantpa ont.

Jol: E' et at, amit uapa bronyitau'is
alau.

Örd: Er at.

Jol (izzatottan): E' ha eu a havau jol-
nau, e' most konyhenteneu ama,
hoy, bronyita is be?

Örd: Nalson lionnyeu be sudnau bi-
fonyitau'.

Jol: Most?

Örd: Most uundjat. Ma. leep ma e'jel.

○ Főleg pedig - kéri-
lő el arra, hogy ki,
kell állnia az elé,
hisztelen
1) szöveg ele, ami elől
megfrott.

Jol: Hát most követeltem. Megparan- 8
tolom magamra, hogy bizonyítsa be.
És ha nem tudja bizonyítani, lecsúszón
el minden következetes, amire csak
asszony képes. ○

Örd: Hát belátnék.

Jol: Bele.

Örd: Mert azért.

Jol: ~~Köszönöm~~ (megprettén.) Köszönöm...

Örd: Nemenene! Nem mondtam sem-
mit. De ha asszony volnék, magam
is szeretném látni a férjemet, hogy ho-
trau állja meg az ilyen próbát. Szóval
belemegy mindenbe.

Jol: Biztóra megyek. Senki nem érhet
meglepetés. Én a János lellekben úgy
olvasok, mint a magamólam.

Örd: Hát igen, ha a magamólam tudna olvasni!

Jol: És most rajta. Mondja. Mit kell vi-
natnom.

Örd: Kérem két tervem van. Én majd el-
mondom Jánosnak, hogy magát meg-
hívítottam. És maga hallgatórrotta az
ajtón.

Jol: Pfyj! (jön a magamólam ter.)

Örd: Aludtál jólmentekem, hogy lecsúszón el
a legrosszabb szöveg. Remélem, egy
pillanattal se gondolok arra, hogy ezt va-
lami öröngéd kis vizitáció intrika te-
jéssel megint el.

Jol: De hát mit akar?

Örd: Arról van szó, hogy János becsüli-e önt.

Jol: Arról.

Örd: Arról van szó, hogy vajjon képes-e arra, hogy önről a legrosszabbat elhigye.
A legrosszabb alatt nem valami közönséges dolgot értek, mint például, hogy önnek
szeretője van. Valamit, ami még ennél is rosszabb. Valamit, amiből az tűnne ki,
hogy ön fenéig romlott, végleg erkőlcstelen, hogy ezt a szót használjam...
ezer bocsánat, de most színházat játszunk... hogy ön egy elvetemült asszony.

Jol: Az istenért, hogy beszél velem?

Örd: Most már benne vagyunk, ne akadjunk fenn szavakon. Önnek magának nem kell elkövetnie semmit, amitől irtóznék. ~~...~~ Bele kell egyetnie abba, hogy ~~...~~ olyan szerepet játszszék el itt ma este, ami asszonyi elvetemültség, ~~...~~ dolgában egyszerűen példátlan.

Jol: Borzasztóan megrémit. De nem tudom miért, most már valami vad vágy készít arra, hogy végigcsináljam azt, amit kezdtem. Előre, mondja bátran. Behunyom a szememet. Mondhat, amit akar. Ebben a pillanatban a lalkemet is behunytam.

Örd: / órájára néz/: János ~~...~~ mindjárt itt lesz. Nincs veszteni való időnk. Én el fogok neki mondani magáról valamit, ami ~~...~~ leginkább megfelel annak, amit az imént asszonyi elvetemültségnek neveztem. És ő ezt nekem el fogja hinni, és a tervem úgy van kieszelve, hogy ön jelen lehet akkor, mikor az ő lelkében ez a hit támad, ön láthatja, végignézheti, mint hiszi el önről, mint fejlődik benne a gyanu, aztán a valószínűség, aztán a hit, és végül a ~~...~~ meggyőződés. Ehhez önnek semmi eg ebet nem kell csinálnia, mint magára venni azt a nagy, földigérő báli belépőt, amiben az imént láttam a lépcsőházban.

Jol: Nem értem.

Örd: En Jánosnak erről a belépőről ~~...~~ mondani fogok valamit. Ön csak vegye fel, jöjjön be benne ebbe a szobába, és gombolja vagy tűzze gondosan össze, úgy, hogy ne lássék ki belőle más, csak a födetlen nyaka és a cipője orra.

Jol: Nem értem, meg most sem. Mit fog mondani Jánosnak erről a belépőről.

Örd: Mondani fogok neki valamit arról, ami ez alatt a belépő alatt van, vagy -- nincs.

Jol: /feláll/: Hogy érti ezt?

Örd: Egy lehetetlen, ~~...~~ hihetetlen dolgot mondok neki az ön öltözködéséről, amit józan ember sebnkiről a világon nem hinne el, és amit ő el fog hinni.

Jol: Hogy én...

Örd: Hogy ön elkövet valamit az én kedvemért. ~~...~~ Hogy ön megszedült, elkábult, s hogy ön egy férfi legfanyarabb ízű, legvadabb ~~...~~ szeszélyének engedelmesskedett.

Jol: Hogy én...

Örd: Hogy ön a belépő alatt nem vett magára ruhát.

Jol/ feláll/: Hogyan...itt...én...

Örd: Ön szerelmes Belém. Ugy-e?

Jol: Nos?

Örd: En vad, különös, s eszélyes ember vagyok. Olyan kalandorféle. Világjáró cinikus. Jól öltözött csirkefogó, mint Casanova vagy más efféle. Nos, nekem volt egy ~~...~~ ötletem. Mondjuk: egy bolond és szenvedélyes pillanatomban azt mondtam: ~~...~~ komoly, vad, ~~...~~ áldozatot akarok tőled. Valami retteneteset. Ahol fel legyen téve a rizikóra a becsületed, az életed, mindened. Kövess el értem valami hajmeresztően vad, szerelmes tréfát. Amiről senki ne tudjon, csak mi ketten. És veszedelmes legyen ez a tréfa, olyan veszedelmes, hogy talán tő b is forogjon kockán, mind sa mindkettőnk élete. Azt mondtam: ma itt estély van nálad. Itt van egész Pest. Mind a sok bankigazgató, képviselő, jónevű ügyvéd, egyetemi tanár a feleségével, mind az a sok ember, akinek a tiszteletéből élsz. V nnak vagy százhatmian. Mer ugy-e annyian vannak?

Jol: Igen.

Örd: Hát fogd magad, mondo tam, menj fel a szobádba, és öltözködjél addig, amig nem lesz rajtad más, mint csak az a belépő. Erted? Semmi más. A cipőd és a selyemharisnyád, mert ezt látják. De azontul semmi. Ahogy az isten megteremtett, egyszer jókedvében, és ... és... és a belépő.

Jol: Hogy ezt mondta nekem maga.

Örd: Ezt mondtam.

Jol: És én?

Örd: És maga fölment a szobájába, és a szerelmes asszony vad örömevel, ~~...~~ megtette azt, amire lkértem. Hiszen minden titkos szerelmes évődés

Lásban,

L Per modern Mouma Vanna.

ilyen. Add ide a kezed az asztal alatt, hogy senki ne tudja, csak mi ketten.
~~hogy mi ketten...~~ Ez nem más, mint ugyanez, nagyban. Én, mert szeretlek, ~~...~~ akarom egy életre-halálra veszedelmes és izgató jelét a te bolondulásodnak. Azt akarom, hogy a saját estélyeden, a százharminc vendéged közé, a fénybe, ragyogásba, a férjed szeme előtt bejőjj ide, az én kedvemért, ruhátlanul, ezt ne tudja senki, csak én, csak én tudjam, hogy fődetlen vagy, az én tiszteletemre, az én szeszélyem miatt, csinálod meg ezt a hallatlan és érzéki vakmerőséget, mert élvezni akarom azt, hogy atárgyam vagy, és látni akarom az arcodat, mikor így bejössz, és azt akarom, hogy itt a sok ember előtt egymás szemébe nézzünk, és én tudjam, hogy ha csak meg libben rajtad a köpeny, a halálé vagy, hogy itt titokban egy olyan rettenetes tréfa folyik, ami kiveri a halántékomra a halálfélelmet.

Jol: És én ezt a szerepet játszom végig.
Örd: Ezt. En el fogom neki mondani. Mintha indiskrét volnék. És ő elfogja hinnai. Maga bejön a belépőben, le fog ülni, és végig fogja nézni az arca ezer változását, amit ezt a rettenetet elhiszi.
Jol: Hogy ő...!!!
Örd: Elhiszi. / Hirtelen/: Ezt meg kell próbálni. Még munka sincs velem. Így, ahogy van, a ruhára kapja a belépőt. És bejön. A többit bizza őreára. ~~...~~
Jol: / diadallal/: És ha nem hiszi el?
Örd: / nyomatékkal/: De ezzel szemben, ...ha elhiszi!
Jol: / már izgatottan/: ~~...~~ Borzongok ettől a próbától. Ez valami olyan részes lehet, mint amikor kinzószközszel kinoznak valakit...
Örd: Nem. Ez egyszerű bizonyítása annak, hogy nincs az, amit maguk úgy hívnak, hogy becsülés meg tisztelet, meg respektus... hogy csak vér van, ~~...~~... Meg fog győződni arról, hogy nem becsüli. De hogy becsüli. És látni fogja, hogy szereti. Óh, ha asszony volnék, egy világot adnék oda egy ilyen percért!.
Jol: / belemenve a dologba/: És azt gondolja, hogy ha...
Inas: / belép/: Száki János ur. / Az ajtó nyitva marad/
Örd: / hirtelen, suttogva/: Menjen. Most mejen.
Jol: / Jolán egy pillanatra megdöbben, a szájához emeli a körmét, mint aki nagyon izgatottan habozik, aztán hirtelen összekapja a sleppjét, behuzza a válla közé a nyakát, és elszalad balra, az esztrádra, ott jobbra ki. E pillanatban belép János, frakkban, ~~...~~

4. jel.
 János, az Ördög.

Ján: Ki volt az, aki most innen kiszaladt, ?
Örd: Innen?
Ján: Igen. Mikor én bejöttem, valaki ott kiszaladt. Mintha arra szaladt volna ki, hogy az én nevemet jelentette az inas.
Örd: Nem szaladt innen ki senki.
Örd: / Cigarettára gyujt. Szünet./
Örd: Láttam ~~...~~ a kis róth Elvát. Elragadó teremtés. ~~...~~
Ján: Igen.
Örd: / Szünet/
Örd: Rosszkedvűnek látszol.
Ján: / tettetve/: Én? Nem. Nincs valami különös jókedvem, de nincs is rá okom.
Örd: Csak nem vagy még az esti beszélgetésünkhátása alatt?
Ján: / teteteve/: Dehogy. Azt már rég elfelejtettem. Na hallod, ha azt hiszed, hogy nekem nin cs egyéb gondom, mint... mint...
Örd: Hát persze, persze.

Ján: Egyéb gondja is van az embernek.

Örd: Természetes. / Mintha elgondolkoznék a rörtéteken/: Hallatlan. Nem érdekes az, hogy az ember néha belelovagol valami témába, mint én az ~~cafe~~...tudod...nagy-
hangu kijelentéseket tesz, ~~és aztán jön rá, hogy: a terem-~~
~~buráját, minnek csináltam én ezt az egészet?~~

Ján: Oh kérlek.

Örd: Es nem fogod, amiket mondtam, tiszteltetésnek venni ~~ömlőszáza~~ ~~íránt~~.

Ján: De kérlek...

Örd: Mert igazán távol van tőlem még a ... még a gondolata is annak, hogy ~~...~~
~~...~~ olyan szemmel néztem, mint nem tudom én...valami...izé...hát...

Ján: Ejnye, de furcsán beszélsz. Nem is ismerlek rád.

Örd: Hidd el, én se ismerlek magamra. Azaz most már kezdek magamra ismerni. Ahhoz a
fajtához tartozom, aki megrészezsizika saját szavától, és aztán nem lehet bírni
vele többé. E miatt már sok kellemetlenségem volt. ~~...~~ És is
nagyon kellemetlen rám nézve.

Ján: Micsoda?

Örd: Hát hogy feltűzeltem magam, meg talán téged is, és a beszéd hevében olyan hangot
mertem magamnak megengedni egy ~~...~~ uri asszonyról ~~szemben illetve~~
~~...~~ beszélvén, amit ~~...~~ sajnálok. Szeretném a falba verni ~~...~~ a
fejemet. És pláne, semmi, ~~...~~ közöm nincs hozzá. Egy kedves, csinos,
derék kis a szony, és azzal vége. Hagyjuk ezt a témát.

Ján: Nagyon furcsa vagy.

Örd: / zavart szinlel/: Nem értem, mi ebben a furcsa. Gyerünk be a többiekhez. Nagyon
kedves teremtés az a kis Tóth Elza. ~~...~~
~~...~~ a kis nő, mert friss, erős, egészséges, bátor, és főleg mert szemtelem ~~...~~

Ján: /kissé idegesen/: Ugy beszélsz, mint valami házassághközvetítő.

Örd: En? Hiszen szídom.

Ján: Ugy szídom, hogy az ember kedvet kap hozzá. Ha gyanakvó természet volnék, azt
hinném, hogy összebeszélte Jolánnal.

Örd/ tettetett ijedtséggel/: En? En?

Ján: Beszélte már veled?

Örd: Hogy beszéltem-e... vele? Igen. Nem. Azaz...mit is mondok...persze, hogy beszéltem
vele. Nézd... milyen szórakozott vagyok. Tudod, annyira nem érdekel, ~~...~~ hogy...
/ kinos nevetést szinlel/: ...hogy nem is tudom, beszéltem -e veled, vagy nem.
Parancsolsz egy cigarettát?

Ján/ kelletlenül/: Nem. Köszönöm. /Kinos szünet/:

Örd: Gyere fel a bufféba. Megiszunk egy konyakot. Nagyszerű Martelljük van.

Ján: Nem. Nincs rá gusztusom.

Örd: Mondom, rossz kedved van. Talán valami kellemetlenséged volt?

Ján: Nem volt semmi.

Hát akkor miért vagy ilyen kelletlen. Ilyen morózus.

Ján: Ha nagyon érdekel, én meg is mondom neked.

Örd: De ha indiskréciót követel.../ mozdulatot tesz, mely jelzi, hogy akkor in-
kább ne kér belőle./

Ján: En neked nagyon szivesek megmondom.

Örd: Kérlek, hagyjuk./ Indul/

Ján: Ne hagyjuk. Ha talán téged most már nem is érdekel, engem kezd borzasztóan érde-
kelni, hogy miért vagyok rosszkedvű. Engem megdöbönt az a változás, amin ~~brájára~~
néz/: most éjjel van...öt órai idő alatt átmentél. Ez a változás izgat engem.

este

(12)

Örd: Hiddel, en nem változtam.... most is az vagyok, aki ~~.....~~ voltam....és ha...

Ján: Nem szeretném, ha azt hinnéd, hogy Jolán miatt beszélek most egy kicsit izgatotta veled. ~~.....~~. Jobb, ha ezt az ügyet most nyíltan kiküszöböljük, ~~.....~~

Örd: Természetesen.

Ján: En ide azzal a szent elhatározással jöttem, hogy azt a szentelen kis lányt megkérem.Nekem ezen nem kellett sokat gondolkoznom. Hiszen hónapok óta készülök erre, most csak megerősödtem abban a hitemben, hogy nagyon boldog leszek veled.

Örd: Brávo. Látod, ezt már szeretem. / Kezet nyujt, amit János nem fogad el/

Ján: Gratulalsz? Helyesled?

Örd: Természetesen. El vagyok ragadtatva ~~.....~~. Ez végre józan beszéd. ~~.....~~

Ján: / közel megy hozzá/: Az a nő, aki innen az imént kiszaladt, ~~.....~~ Jolán volt.

Örd: Ugyan, te bolond./ Lesüti a szemét/

Ján: /kedvtnevetéssel rosszul titkolva nagy izgatottságot/: Nahát öregem, nekem megmondhatod, en egy szegény, nősülésre ítélt legény vagyok.En igazán nem....

Örd: De ugyan, kérlek...hogy ...hogy...hogy gondolhatod, hogy... ~~.....~~ C.éppen mikor...és különben is miért szaladt volna ki? ~~.....~~

Ján: / még mindig joviálisan, nevetve/: Tudod, en már nem vagyok az, aki hét órakor voltam. Mert nekem is lehűtötte a fejemet ez a tizenhárom fok nulla alatt.

Örd: Tizenhárom fok van nulla alatt?Ne mondd.

Ján: Annyi. / Szünet, mely alatt fájdalmas mosolylyal nézi/: Nagyon érdekelnek a hőmérsékleti viszonyok?

Örd: zavart színlelve/: Nem...de...nulla alatt tizenharom, az igazán iritkaság...~~.....~~ itt,

Ján: Pláne december elején./Mosolyogva nézi/Nem is hittem, öreg, hogy ilyen ...hogy is mondjam...délután még nem látszottál ilyen élhetetlennek.

Örd: / m.f./E...é...é...élhetetlennek látszom?

Ján: Délután maga voltál a bőbeszédűség, a vagdalkozás, ~~.....~~ debatter, ~~.....~~ voltál, csupa tűz, csupa verő, csupa finta, kész szónok, védőügyvéd, és most ugy viseled magad, mint valami jogász.

Örd: Mennyiben...jogász....?

Ján: /NMiután jól megnézte. Vigan/: Nem vagy te uriember, doktor.

Örd: Hogy értsem ezt?

Ján: Ertsd, ahog y akarod. Az, hogy uri emberek vagyunk, az nem csak tőlünk függ. Uri embernek lenni, ehhez nem elég e szándék, vagy a jó nevelés. Ehhez tehetség is kell. Es ugy látom, hogy neked ehhez nincs tehetséged.

Ján:

Örd: Hogy értsem ezt?
Akinek nincs tehetsége ahhoz, hogy valamit tökéletesen el tudjon titkolni...olyasmit, aminek az eltitkolása gentleman-körelesség, az nem uri ember.De nem tehet róla.

Örd:

Hogy én titkolok valamit.?
Ján: De rosszul.

Örd: Ugyan mit?

Ján: Ismétlem, ~~.....~~ az anő, aki az imént innen kiszaladt, Jolán volt.Nekem megmondhatod, én innen ma mint vőlegény fogok távozni,En itt senkinek és semminek nem állok az utjába.Velem nem kell számolni, ~~.....~~ Nekem ~~.....~~ megmondhatod. Es én, én igazán tudok diskkrét lenni. Nekemvan hozzá tehetségem. Nos?

Örd: Nem...de...bár ~~.....~~ jkomoly férfi vagy...nem, nem, nem, megint ostoba voltam, megint elgaloppoztam magam. En...én.../hirtelen/: hihetetlenül éhes vagyok.../ Indul/

Ján/ megfogja a karját. Tréfásan/: Hó, hó! Na ne izélj, öreg. Uriembere közt vagyunk. Es becsületszavamra, engem abszolote, de abszolote nem érdekel az a hölgy... Sokkal jobban érdekelsz te... meg egy ilyen gyors siker... az istállój t neki, hát azért férj leszek... ha a tanuló én is meg a módját... no, te... hát... izé... mi?

Örd: Gentleman vagy. Nem kérdezem, mondom. Igen.

Ján: Igen.

Örd: Es tudod, mi mit jelent. Es tudod, mi az élet.

Ján: Igen.

Örd: Es ma délután nem voltam nálad, és nem mondtam semmit. Elégé sajnálom, amit mind-tam. Es amit itt a házasságo dról beszéltél, meg arról, hogy ... az mind egy fér-fi komoly szva. Ebben ne is merjek kétkedni.

Ján/ int , hogy ugy van/:

Örd: Becsületszó.

Ján: / kezet ad neki/:

Örd: Új le. Nem is tudod, milyen hallatlanul megkönnyebbültem. ~~.....~~ Nem tudok meglenni egy érző szív nélkül. ~~.....~~ szükségletema gyónás. Most fellélekzem, mert van vaalakim, ~~.....~~ akiról tudom, hogy hideg és okos, akinek az én szerelmi ügyemhez semmi érdeke nem fűződik, aki szóval az a hideg harmadik... remélem... még van idő. ha talán , amit az előbb mondtál....

Ján: Szó sincs róla. Az elkezelhető lehidegebb h rmadik vagyok.

Örd: Tudod, hiszen kártyás vagy magad is... a kibic mindig jobban látja a helyzetet. A játékos, az izgatott. Annak a bőrre megy a dolog. De a kibic, az mindig tudja, hogy hogyan kellett volna járszani. Ő egy harmadik. Es ez nekem valóságos megnyugvás. Ha ügyesnek, és snejdignak láttál, az azért volt, mert akkor ... izé... én voltam a kibic. Akinek semmi se drága. De most... égek belül a láztól, mert az én kezemben van a kártya.

Ján: Szóval jól kombináltam. Te...

Örd/ ~~NYX~~ / némán int igent a fejével/
/ Szünet/

Ján: Látod, ~~.....~~ hidegen hagy a dolog. De érdekel, nem tagadom. Már csak azért is, mert magam is férj leszek nemsokára. Jó a technikát ismerni.

Örd: Ne kívánd ezt. Aki a gazság technikáját ismeri, az már gazember., maga is.

Ján: Es az asszony?

Örd: Hogyan... az asszony?

Ján: Megszédült?

Örd/ kézmozdulattal intl. hogy: de még mennyire/

Ján: Es a férje?

Örd: Vak. Süket. Sánta.

Ján: ~~.....~~. Ma délután,

Örd: Meg vagyok rémulve tőle. Annyira elvesztette a fejét, a józanságát... Igazában nem tudom: csalódtunk-e benne mind a ketten, mikor azt hittük, hogy ~~.....~~ ártatlan, ~~.....~~ teremtés, holott csak ~~.....~~ rettenetesen ügyes nő, akinek ezer kalandja volt, és aki megdöböntő módon ért ahhoz, hogy hogyan kell a környezetét becsapni, és be is csapja már ki tudja, talán tíz év óta, ... avagy való-ban ártatlan , jó becsületű asszony-e, és akkor megijedek magamtól, mert ~~.....~~, azt kell hinnem, hogy valami hipnotikus hatással vagyok rá, hogy ily gyorsan, oíly könnyen... és ezt nem szeretném, mert ez nem kellemes dolog, ha tudom is én... valami beteges idegzetű... hisz érted?!

Ján: Ertem.

Örd: De Kolosszális nő! Fantasztikus, bátor, olyan vakmerő, hogy elhül bennem vér... ~~.....~~ Bolondulszereti a vesélyt. A minél nagyobbát. Es tudod, most, ~~.....~~ még tele vannak az ilyen merészlégek gyönyörrel, felkorbácsolják a lelkemet... egy csók... az ajtó mögött, amely előtt a férj egy lépésnyire áll... és most, valami, amit épp akkor beszélünk meg, amikor te jöttél, és... amikor ő ... elszaladt... mert... ő volt az.

Ján: Nos? Nos?

Örd: ~~.....~~ és ókerian pogány élet. Be fog jönni ide, aztán velem a nagy szalonba, a százharminc evendége közé, az egész világ elé, a

ferje elé... födeltlenül... ruhátlanul... mint egy pogány istennő, aki rézszeg valami nagyon édes bortól, és el akarja kábitani ~~az~~ a szeretőjét valami isteni vakmerő dologgal... tudod, hogy a karomon vezessem... és...

Ján: Hogyan?

Örd: Fölveszi a belépőjét... és nem lesz alatta semmi. És ezt csak én fogom tudni, meg ő. Meg... most már te... Az ember kicsinyes, és ennek megduplázzódik az öröme, hogy most te is tudod... és tudni fogod... Hát ez valami rettenetesen szép érzés lehet. Ilyen izgatós keverékét a szerelemnek, asszonyi édességnek és a nagy veszedelemnek, nem is tudtam elképzelni. És ez az első nap! Most képzeld, milyen szerető lesz ebből az asszonyból... miket talál ez ki... micsoda olthatatlan szenvedély! Micsoda izgatós érdekesség! Lobog bennem a vér, magas, piros lánggal, ha erre gondolok! Haj, hó!!!

Ján/ kitör/: Hazudsz!

Örd/ megrettenve/: Micsoda?

Ján: Hazudsz, kalandor!

Örd/ megrettenve/: Bocssás meg... de hiszen most te kelepcebe csaltál engem... megcsaltál... te szereted ezt az asszonyt!

Ján: Hát tudd meg, igenis, szeretem. De hogy sejtelled legyen, róla, mennyire szeretem tudd meg azt is, hogy meg fogok nőszülni.

Örd: Hogyan...

Fau: Hallgattam itt ezt a vérolázító harupaőzt, amit kieszeltél. Kedve, hogyan mulattatja magát egy romlott idepreudon egy ilyen gondolatokkal. Mert ezt elmondta itt, a uapad mulatásába, élvezte a harupaőzöt. Szóval ismerlek írt, a lei harudú nőkről, nem is azért, hogy henegejen, hanem hogy uialatt harudú, élvezze azt, amit mond. De ha csak valómást akartál uicóvarni belőlem: izem, heretem. És a réu szerelmem tizta, ment, én ennek a szerelmemek kiállók az útjából, érted? Én élvezem feleségül egy lányt, egy heperny kis lányt, hogy lekötsem uapad melle, hogy el tudjam altatni a szivemet, hogy feleségi tudjak anélkül, hogy uapad beidoptalan lennék. Én feladatom az életemet ennek az asszonyval a tiztervejéért, meg azért a tudatért, hogy talán ő is hervev énnyiatam... hogy ne rantsam le az ő tizta hófehér leket egy piszkos hotel szerelmem sarába... harupaőzömba, bujálásömba, véres, sáros, piszkos hölgyell köze... a uicóvarról te nem tudsz, amit te nem fogsz megérteni soha, mert piszkos vagy uapad is, mint a többi, mert méltatlan vagy meg ama is, hogy a cipője porát leuókozd. És most csak azért tiztelelem meg ezzel a vallomással, mert most a gaz harupaőzömet ki foglak kergetni innen, a saját feleségemre, mint valami tolvajt, a uapad úri uicóvarjából, mint a kékabátot loptál volna. És fi-

15

szelmezfellek, hogy jobban kéred, ha csöndeseen, depánsan,
mapadtól mellet, mert ~~ha nem~~ abban a nem várt eset-
ben, ha nem monnád el mapadtól, én megröppöm a szállé-
rokat, és udoblak, olyan egyszerűen, olyan ualr kelti nyu-
salommal, olyan brittan, és a botanytól annyira nem
félve, hogy még evelé után is le fogt borítani és ilyen
hallatlanul sikerült udobás eulété előtt. E' most tala-
rodjál.

Örd/ nagyon komolyan, gögösen néz rá:/ Csipőjére teszi a kezét:/ Most megint hozzá-
nyulnál ahhoz a revolverhez, de tisztelettel figyelmeztetek, hogy most nálam
van.

Ján/ feléje megy:/ Azt mondtam, hogy takarodjál. / Az ördög egyre hátrál az esztrád
felé

Ján: / utána megy:/ Ebben a pillanatban ezen a világon semmitől se félek. / Támadó-
lag megy feléje, az ördög hátrál az esztrád felé, hátrálva fel is léprá, s ami-
kor fenn van, hirtelen jobbra néz, kiegyenesedik, ~~és a földre lép, és~~
mondja, miközben vad öröm villan meg arcában:/

Örd: Ján! / Nagy csönd. A két férfi némán áll egy kis ideig. Az ördög mintegy egy-
maga sorfalat áll az érkező Jolánnak. Jolán belép az esztrád felől, felemeltfő-
vel, lecsukott szemmel jön végig az esztrádon, és annak bal végénél lejön a szin-
padra. Öt lassan felemeli a szemét és ránéz Ján sra. Csönd. /

/ Jolánon nagyon gazdag, földigéző, majdnem uszályos belépő van, melyből csak
a cipője orra látszik ki, s mely földetlenül hagyja dekoltált vállát. A belépő
elől nyílik, de most földig össze van fogva. Lehet bő ujja is, melyben keztyüs
karja látszik Jolánnak /

5. jél.

János, Ördög, Jolán, majd Bodajti.

(Jolán valahol uytva halott ez ajtot, uer, hogy
most naeron fojtott, hallt gene hallatsuti. Valami
fa)valmas kermpo".)

Jol: Hozta isten, János, későn jött.

Ján: / mereven nézi a köpenyt. // Halkan az ördöghöz:/ Mi ez?

Örd: Ez egy belépő. / Főlényesen mosolyog. // Szorosan Jolán mellé áll. /

Jol: Ugylátszik, az estélyünk megis sikerült. Az emberek jól érzik magukat. A fiatal-
ság olyan boldogultáncol, mintha a lányoknak mindnek ez volna az első báljuk,
a férfiaknak meg az utolsó.

Örd: Van a levegőben valami mámorosság. Ez mindenütt így van, ahol jó a pezsgő.
Ugy-e furcsa ~~hosszú~~, hogy ebben a mulató miliőben János ilyen szomorúnak látasz-
zik?

Jol: Szomorú?

Ján: Nem. Helyesen mondta, csak annak látzom. Belülrőle pillanatban olyan vig vagyok,
amilyen meg nem voltam soha életemben.

Jol: Ennek örülök.

Ján: Husz éves vagyok, gyerek vagyok, számár vagyok.

Örd/ vigan/: Nananana.

Ján/ Jolánhoz/: Higyje el. Tombol be nem valami vad vigság. Szégyellem magamat, mert

ilyet még nem hallott tőlem, de szeretném magamat leinni a sárga földig.

Jol: János! M~~eg~~a az, aki ezt mondja? Soha életében nem ivott egy korty bort.

Ján: Ma caupa olyan dolgok történnek velem, amik soha életem en nem fordultak elő. Például még soha életemben nem nősültem.

Jol: És ma nősül?

Ján: Feltétlenül.

Örd: En én már gratuláltam is neki a választásához. Manapság ritka az ~~ilyen~~ eredeti, egyéni kis lány, ~~mint a régi időkben volt.~~

Ján: Az csak látszat. Az ember élete csupa csalódás. Az ember végre rájön, hogy a jó öreg tizparancsolat a legszebb életbölcsekségeket tartalmazza. ~~Amikor a világ még fiatal volt.~~ Nem szabad olyan képek előtt leborulni, amiket magunk faragtunk. Az ember ~~szabadon~~ a maga szívét szereti a bálványokban. A bálvány maga pedig kő, vagy fa, de legtöbb esetben még ez sem. Kőc, csepü, vagy pláne ~~rongy~~ rongy. Minden rongy.

Örd: Mégis csak keserű vagy belül is.

Ján: Ez a legénybucsu keserősége. Az ember kiadja magából az utolsó estén az utolsó epét, és aztán jön a tiszta derüs élet, a nyugalom, a szent boldogság, a szűz lány és a szűz szerelem.

Jol: El vagyok ragadtatva magától.

Ján: Undorító, hogy ma mindenkinek taetszem.

Jol: En azhiszem, János, ~~ma~~ maga már ivott. Lega láb ~~ma~~ a tónusából dül az alkohol.

Ján: No végre, hogy nem tetszem.

Örd: Ma kötekedő hangulatban van.

Ján: Hallot t már vadászemberektől arról, hogy milyen természete van a vaddisznónak?

Örd: Halljuk. Szeretem a sikerült hasonlatokat.

Ján: Ha a vaddisznót meglövik, és elmegy a sebbel, akkora vadász azt nézi a vérnyomból, hogy fölfelé ment-e a hegyen, vagy lefelé. Ha a sebe nem komoly, akkor fölfelé vezetnek a vérnyomok. Akkor a vadász nyugodt, és tovább néz a mulatsága után. De ha lefelé vezet a vérnyom, akkor halálos volt a seb. És akkor a vadászok elhallgatnak. Egymásra néznek, összepakolják a holmijukat, és elme nnek arról a tájékról. Mert a vaddisznó csak addig tapintatos, amig fölfelé megy. Amikor lefelé vérzik, akkor jaj annak, aki találkozik vele. Akkor kötekedő kedvében van. A sebet lazsirozza, elmegy vele, ingyen. De meghalni nem hal meg ingyen. Azért meg m gfizet a vadász, ha nem jó vadász, egy kicsirt a maga vérével. En most, nagyságos asszonyom, lefelé megyek. Aki látja a vércsöppeket, amelyek a szivenről hullanak, az látja, hogy lefelé bandukolok a hegyről. Ezért dül talán a tónusomból az alkohol. En isten mentse meg azt aki találkozik velem, mikor meghalni megyek...ha visszafordulok.../ hirtelen/: Meg fog hülni. Miért nem veti le a belépőjét.

Örd: Valószínűleg, mert fázik.

Jol/ Összébb vonja magán a belépőt/: Fázom.

Örd: Ha nem tudnám, hogy az ilyen kicsinyesség távol van öntől, még azt hinném, hogy azért nem veti le, mert ~~szépen és nagy~~ ~~szépen és nagy~~

Jol/ erőltetetten nevet/: Hohgy mondhat ilyet?Egyáltalán, ne foglalkozzunk annyit evve evvel a belépővel. /Jánoshoz/: Beszél már Elzával?

Ján: Még nem.

Örd: Roppant érdekel, hogy hogyan fog lefolyni kettőjük közt ez az első beszélgetés. Két annyira különböző ember. Az egyik magaaaz életképesség, ~~amelyet a természet adott neki.~~ ^{amelyet} csöndes, ~~amelyet a természet adott neki.~~ ha nem veszi rossz néven...még élheteren is.

Jol/ Ördhöz/: Maga nagy ~~gyönyörűség~~ ^{gyönyörű} ilyenekben. Vettem észre, hogy a legkülönösebb dogok ban találja gyönyörűségét. / Körülnéz/: En nem tudom...maguk nem fáznak itt? Mintha hideg volna.

Örd: En is akartam mondani az előbb.

Ján: Olyan meleg van, hogy alig állom ki.

Jol/ jelentős mosolylyal az ördöghöz/: Tudja isten, én mégis fázom. / Nevet/:

Örd: Talán nincs elég melegen öltözve. Ez meggondolatlanság.

Jol: De ha minden, ami ezen a világon édes, minden, minden csakmeggondolatlanság.

Ján /izzgatottan/: A meggondolatlanság édes. Hát még milyen édes lehet a vakmerőség?

Jol: Ugy beszél, mintha valaha életében lett volna már vakmerő. Nem is sejti ő, mik az igazi édes vakmerőségek...ugy-e doktor?

Örd: Azok a legédesbbek, amiket ő nem is sejt.

Jol/ nevet/

15. Mi történik len?

16. Árvereznek.....

jövő zajra figyelmessé lesz lassan öklél
ablakhoz megy kinéz lassan megfordul báró
felé.

báró

Báró nyugodtan szivarozik és ujságot olvas
Margit ránéz lassan asztalhoz jön báróhoz
lép/ ki?/ báró megára mutat és bolint fejé-
vel. Margit lassan leereszkedik a helyére
elgondolkodva néz a báróra. Bl.

50.

Előző parká részlet végrehajtó

13,610,001 K.

Végrehajtó:

Senki többet harmadszor!

Megvette Stingelmayer ur'

P.p. A végrehajtó kiáltja:

Megvette Stingelmayer ur!

51.

P.p. Stingelmayer kocsija amint nagy diadalma-
san igyekszik leszállni a kocsiról a kocsis
mulat azon, hogy nehezen tud leszállni vég-
re sikerül neki a lányt is lesegíti nagy
nehezen. Bl.

52.

A tömeg tárgyalva többen boszankodva lassan
szétoszlanak autó kocsi sorba felvonulnak
beülnek elhajtának BL.

felől ar ördög, karanfolyva Elzavál,

Stingelmyaer fel a lépcsőn végrehajtóhoz okiratot ir alá és ad át lejön a leányához és boldogan csokolgatja. Ez a végrehajto és jegyző összeszedik az iratokat P.p. ügyvéd ki eddig mi dvégig végrehajto mellett állott a végrehajtótól pénzt vesz át Bl.

54.

Ebédülő Margit fölkel ablakhoz megy az ablak félfához támaszkodva elgondolkodva áll. P.p.

55.

Báró ujságot olvas.

56.

ügyvéd jön jelentést tesz pénzt ad át báró egész jelenés alatt ujságot olvas mintha az egész eset nem érdekelné. Ügyvéd sajnálkozva lassan el. Az egész jelenés alatt Margit mohon hallgatja az ügyvéd jelenéseit. Az ügyvéd mikor elment Margit elmerengve áll az ablaknál. Báró leteszi az ujság merev arccal maga elé néz Margit durcás arccal mintegy gyermek lebigyeszti ajkát lassan báróhoz megy mögéje kerül P.p. báró fejét simogatva ráhajtja arcát a fejére. durcásan de gyengéden simogatja mintha akarna valamit mondani .

~~Ügyvéd~~ gondolkodik aztán megszólal:

*gondolkodik meg az ügyvéd, az okirat
felől aróvól, karofolva Elzavál,*

a tarkóját, amit a lejélti, hogy baj ¹⁹
van. A két férfi mezdöbbenve, mozdulatlannal áll. Yolán lassan indul az
entrád felé.)

Jol (az entrád lépésőjénél megáll és vissza-
néi. Fajdalmas megvetéssel): Tér fia!..
(Az entrádon megjelent Bodajti.)

Bodajti: (hangosan): Méltóságos asszonyom!
(Látja, hogy itt valami baj van. Tehát
halli, megilletődött hangon folytatja):
Méltóságos asszonyom ... (körülnéz.)
A második négyes, amit nekem méltosít-
tatott igényi ... kezdődött. (A hangját
nyújtja.)

Jol: Török, török. Kérem, segítsen le
a belépőmet. (Hátul áll a két úrnál.)

Bod: A lepualebb örömmel, méltóságos
asszonyom. (Leveti róla a belépőt és
a hangját.)
(Jolán az iménti estélyruhájában van.)

Jol: És most igényük. (Feltér az entrá-
dön, jobbra, Bodajti hangján.)

(Yános mezdöndülten néz utána. Csönv
és pillanatnyi szünet, mely alatt az ör-
dög lábujjhegyen kimegy a bal t. aj-
tón. Erősen, csattolva hangzik fel a
Carmen négyes a színpadon. Erre
fölröppen Yános és az ördög felé fordul.
Látja, hogy nincs ott. Öklökre törített
kézzel rohan utána, mert a bal t. ajtó
felé nyitva maradt. Abban a pilla-
natban, mielőtt az ajtó bezáródna mö-
götte, megjelent jobbról, az entrád
felől az ördög, karongolva Elzavát,

Vjau, hamposau, untha semmi se for-
lent volna, s untha nem is ő volna az az
ember, aki a másik ajtón (visont.)

6. jél.

Ördös, Elra, ~~szóba~~.

Örd (majon vjau, majon hamposau beszél.): Nyd-
ron forró levest emmi és szük szoba-
ban nézest táncolui, eről máj isarúu
leporáhatnék az emberedé. (Elra hampo-
sau nevet.)

El: Kérem, azért huztam ide ebbe a szobába, mert mondott valamit, amire felelni aka-
rok. Szívesen mond le a négyesről?

Örd: Egy négyesről egy kettesért, mindig. Parancsoljon.

El: Velem ne udvariaskodjék, mert megbánja. Látszik, hogy nem való ebből a tárasa-
ságból, mert különben tudná, hogy velem gorombáskodni szokás. Nekem olyan arro-
gáns hirem van, hogy....

Örd: Tudom.

El: Én vagyok az a híres szentelen Tóth Elza.

Örd: Örülök a szerencsének, és elvagyok készülve a legrosszabbra.

El: Nem hiszem, hogy ma szentelenkedni fogok, mert ma nincs jó napom. Ma nem vagyok
epénéél. Maga nekem olyas valamit mondott, mikor felálltunk a négyeshez, amiből

arra kellett követeltetnem, hogy frácsi Janonak ~~itt~~ intsem
barátság.

Örd: Talán nem. De... tudom, amit tudok.

El: Szóba se kellett volna állnom napával,
mert én az itten frakkos alakokat nem
veszem komolyan. Amit id estében beszélnek,
az olyan, mint a tepuapi uszáz. Eddig nem
tettek semmit, de amikor Janossal táncolui alkai-
tan, a haviarony rámnézett. Afonint a szeme-
vel. És akkor a frakkosok mosolyogui kezdtek.
Én még ezentem, hogy balék valók és utatnám,
ha az emberek balélnék néznék. Hat elha-
tarotam, hogy érteitem a közvetlenem. Szóval
~~is~~ szentelen követése kapóra jött. Égért éri
magát most ez a meptinteltetés. Üljön le.

Örd: Köszönöm. (Kéu ül le.)

El: Üljön le, ha mondom. Nem udvariasságból mondom, de szeretem, ha ül az, akivel beszéllek. Ülő emberrel szemben könnyebben van igaza az embernek.

Örd: Kérem. / Leül/

El: Maga azt kérdezte tőlem, hogy én vagyok e az, akit hozzáadnak Jánoshoz. Így kérdezte, ugy-e?

Örd: Így.

El: Nem ugy, hogy én vagyok e az, aki hozzámegy.

Örd: Nem ugy.

El: Hát vegye tudomásul, ~~hogy igenis én vagyok az. Ezt felelem az összes frakkos alakoknak. : Enrajtam ne nevéssen senki, mert én tudom, mi van. Érti, tudom, mi van.~~

Örd: Értem./ Fel akar kelni/

El: Üljön le.

~~frakkosok. A cimborák kikkel együtt rugnak be, és akiknek a gondjára nem bízám a feléledemet sem. Jönnék, és mondják: iratnállok, ez aztán a derék fiú micsoda jó férj lesz. Micsoda tehetséges ember. micsoda szép...hogy szerelem magát. Asszonyok jönnek: Cicám, milyen szép lesztek!~~

~~En nem veszem be a maszlagot. Érti? En tudom, kik maguk. Maguk mind egy maffiába tartoznak, ehhez a fiuhoz — Kenyi.~~

Örd: Pardon.

El: Léha fráterek, akiknek a veséjükbe látok. En hozzámegyek ~~ahoz~~ ^{azait}, ha megkér. Tudja? En hozzámegyek.

Örd: Azt nem hiszem.

El: Hiába nem hiszi...En tudom, érzem, hogy a felesége leszek...

Örd: Ha már megtis telt a bizalmával, hadd mondom én is meg a magamét...nem lesz ebből semmi.../ főkéi/

El: Üljön le.

Örd: Pardon, most nem ülök le. Üljön le maga, mert ~~most~~ most nekem kezd igazam lenni. En tudom az intim okát ennek a partinak, és én tudom, hogy ön anyyira ~~önérzetes~~ ^{önérzetes}, hogy...

/ Arra megy egy inas/

Örd: Kérem.../ Az inas megé.../ Itt van a ruhatári számom...95. A tükölkabátomban van egy kinyitótárcsa. Egy neszeszsér. Hozza aztbe.

Inas: Igenis. / El. /

El: Mi az?

Örd: A szivartárcám. Ön vagy nem tudja az okát a dolognak, vagy ...

El: Vagy?

Örd: Vagy nem akarja tudni. ~~Ön nem akarja tudni, hogy...~~

El: Mibe megyek bele? Nem kell kanyarognia a szavak között, majd megmondom én magának. Belemegyek abba, hogy a felesége legyek egy férfinak, aki ~~más nőt szeret. Belemegyek abba, hogy~~

~~együtt éljek egy emberrel, a legszébbet, amit férfi nőnek adhat, a fantáziáját ott hagyta egy asszony-nál, mikor engem elvett.~~

/ Az inas behozza a börtárcát, átnyújtja az ördögnek, és kimegy. /

Örd: ~~Nem hisztem, hogy ennyire izgatja ez a téma.~~

El: / növekvő izgalommal/ ~~Belemegyek abba, hogy nevéssenek rajtam?~~ Vegyek tudomásul, frakkos alakok, hogy én nem megyek tudatlanul erre a vádgóhídra, én tudom, hova megyek, én tudom, kinek a kedvéért megyek, én büszkén, főlemelt fejjel megyek. ~~En mindent tudok, és mégis hozzámegyek.~~

Örd: Miért? / Kinyitja a neszeszsért./

El: Mert ... szeretem ezt az embert. / Hiértelen, néma, sirásba fűzölad./

Örd: Parancsoljon. / A nyitott neszeszsérből egy finom női zsebkendőt huz elő, és feléje nyújtja./Ezt a börtárcát mindig magamnál hordom, mikor nők közé megyek. Ez egy sirási neszeszsér. Ebben megvan minden, ami a női siráshoz szükséges. Mindenekelőtt zsebkendő. / Elza átveszi a zsebkendőt, és törli vele a szemét

El: Szeretem.

! Nem érpekem, hogy azt hiszem, hogy uafalu v'ell bele, és mulatavale.

/ A következők alatt az ördög sorra mindenféle tárgyakat húz elő a táskából, és sorrendben átadja Elizának, aki azokat gépiesen átveszi, és használja. Balkezevel tük-röt tart eléje, jobbával sorra adogat: 1. egy kis fésűt, melylyel Elza a frufruját igazgatja meg. 2. egy puderes tupflit. 3. Egy kis puderes dobozt, nyitva melyet Elza felhasznál, hogy a szeme vörösségét eltüntesse. Az egész itt következő beszélgetés ezek közt folyik./

Örd: ~~Van~~ az a híres szemtelenség?

El: Nem ez az. Mikor felálltunk a négyeshez, még fiatal lány voltam. Most már egy öreg asszony vagyok. Maga volt az első, akin el akartankezdeni ezt a felvilágosítást, a közvéleménycsinálást. És már itt megbuktam. *Most mit csinál? Ardon tancsot.*

Örd: Nem kell csüggedni. Szép kisasszony, neki kell menni a küzdelemnek.

El: Hiszen azt akarom! Ez az életem célja.

Örd: Szépnek kell lenni.

El: Még azt is megpróbálom.

Örd: Szemibe kell nézni annak az asszonynak. És ha úgy érzi, hogy nem tud küzdeni egy asszony ~~ellen~~ ellen, ha egyszer úgy szemben érzi magát azzal a tényével, ami lánynak, tudom, a legkeservebb... hogy az ellenfel e már ivott a szerelemből, ~~...~~ hogy már... hogy is mondjam... felszabadult ennél a mesterségnél, ...

El: Akkor?

Örd: Akkor gondoljon arra.... én mondom magának, ravasz, kiélt fráter, akiben nincs sok szív, de aki férfi vagyok a fejembubjától a talpamig, egy dolog van, ami többet ér, mint minden asszonyi tudás és beavatottság... lányok, maguk nem istudják *unias*, ~~...~~ egy asszonynyal, még a legszebbel, még a legkacérabbal, még a legingerlőbbel szemben is .... szűznek lenni...

El/ puderezve magát, szepegve a sirástól/: Gondolja?

Örd: A legnagyobb erő.

El: Oh, én küzdeni fogok...

Örd: Ne hagyja magát.... Hiszen lehet, hogy nem sikerül, de....

El: De?

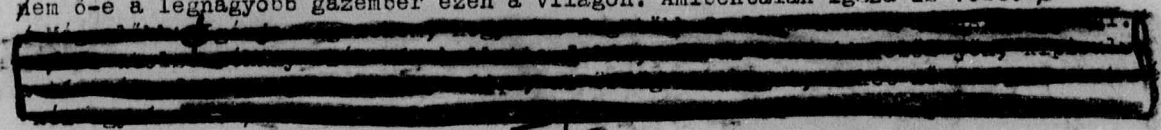
Örd: De szembe kell szállni vele. Hogy ő *is* ráadja magát a küzdelemre. Hogy ő is nekivaduljon. Nem kell felni tőle. Éreztetni kell vele, hogy maguk ellenfelek....

El/ mint fenn/: Gondolja?

Örd: Hogy mindent megpróbáljon, hogy ő is belemenjen a háboruba, hogy annál szebb legyen a győzelem, ~~...~~. Hogy amikor már ~~...~~ mindenikük kijátszotta az utolsó aduját is, akkor maga még mindig megállhasson véle szemben, főlemelt fejjel, mint mondani tetszett, és az arcába mosolyoghasson a szűz leány rettenetes fölényével, az érintetlenségével, a frissességével, amit magával hoz annak a férfinak, a soha nem látottságával, a soha meg nem fogottságával....

El: Nem is tudom, szabad-e nekem ezt hallgatnom, amit maga beszél.... *vele.*

Örd: Nem szabad. De épp. azért, csak ~~hallgassa~~ hallgassa. Győzni fog! És most menjen, táncoljon ~~vele~~. Ne utánozza az asszonyokat. Ne kacérkodjék. Ne szemtelenkedjék. Süsse le a szemé szégyelje azt a szép fehér nyakát, Nézzzen félve, reszketve a szemébe, éreztesse vele azt, ami a lányban a legizgatóbb: hogy maga zsákmány, aki vár az éde elrablásra. Fől a fejet, kis lány. És ha még egyszer az életben valaki magának azt mondja, hogy szemtelen, mondja meg neki, hogy egyszer egyestén, egy idegen ural félrevonult egy szobába, és azt hitte, hogy le fogja főzni, tul fogja kiabálni, és attól az urtól olyan csöndesen, olyan szerényen, oly kis lány ~~nyá~~ nyá zsu-gorodva ~~...~~, ~~...~~ lefőzve, ugy megcsöndesedve, ment el, hogy az az ur mélyen elszégyelte magát és azon kezdett gondolkozni, vajjon nem ő-e a legnagyobb gazember ezen a világon. Amibentalán igaza is volt. ~~...~~

(Ez utolsó tízrda alatt felejtendő kanonjokba írat, a tyar-
 lap az entrádj, vegette. Minor odaérneli, az entrás bal ve-
gété, az entrás jobb vegebe megjelente Jolán, a tánc-
lót aspiruletan. Az örvös elhallgat, a két nő farcas-
szemet néz egymással.)

f. jel.
Örvös, Jolán.

Jol (élesen): Te itt vagy?

Ö (színtelen): Itt.

Jol: Neu táncolsz?

Ö: Neu látod, hogy állol. (Fölmev, az entrádra.): De most
 táncolui megtele. (A szemébe néz.) En uerán utalom a
táncolást, de ma táncolol reggeliz, ha máséit neu, hát
azéit, mert olyan is van itt, alunk ez neu tetörül. is
amig olyan van, addig táncolol, még ha teddig kopul
is a lábam! (Dacosan néz rá. Pittanaturyi szímet.): Jóáip, ni!
(Dacos mozdulattal teddig kapja fel a szolnyáját, megmu-
tatja még his lábát, aztán pörvül eszet és büszkén levetél
jóbra az entrádon.)

g. jel.
Örvös, Jolán, majd Ladó.

Jol: Mi lelte ezt?

Ö (vállat von): Neu tudom.

Jol: Neu mondott maga ueli valamit? Mitől bejöttél?

Ö: Döversenyről. (Jolán az iróasztalhoz net.): Mit csinál?

Jol (id.) Levelet íról. Megnevezeti, ueli.

Ö: "Nagyraes háli János unale." - Hu. Er csak a barátol. Mi
lett benne?

Jol: A mepovás lett benne. (Homlokára teszi a kezét): Ott állott

velem szemben, és nézett. Nem tudtam a szemébe
nézni. És amikor aztán mégis találkoztam a pillantá-
sunk, azt hittem, összeesem. A spontánválmányt azt
mondtam, hogy rosszul értem magam és időközben
... már úgyis ottolnak a vesejelek... (A tollhoz ugyl.)

Örd: És mit akarsz írni?

Zol: Levelet. ~~Levelet~~ A maga próbája a rettentésen
dühömlt. Megírom neked hogy aronmal találkoztam,
menjen el róston, ~~levegő~~ ~~levegő~~! Egyszer lepa-
labb örökre vege mindennek, ~~most~~. Ne ladjam soha
többé, mert...

Örd: Mert peret?

Zol (megijed): Mi? ~~Levegő~~ ~~levegő~~ ~~levegő~~ (Erőt vett
magam): Nem. Mert azt tette, amit tett. És most írom,
róston írom, annip itt a világletem.

Örd: Sajnálom, hogy éppen én...

Zol: Oh, nem haragrom. Sőt köszi. Mindem rossz-
sága mellett maga olid emberekké látom. Nekem
ohau szöveget tett, amit undont megborzítot.
(A tollhoz ugyl.)

Örd: Felajánlok még egy szöveget.

Zol: Mit?

Örd: Én kerdelem, ha jól vejezem is én. Azt hittem... talán...
jó volna, ha én látalnám azt a levelet. Nekem
most hívebb a fejem, mint a magadé. Szíjoni, kitérő
levelet. Maga talán nem is tudna.

Zol: Gondolja?

Örd: Röviden, határoz... örökre.

Zol (hitelemelhatatoradál): Diktálja.

Örd: De ohau lesz, mint mondta. Nelson szíjoni!

Zol (tollal a kezében): Ohau, ohau.

Örd: És... örökre!

Zol: Örökre.

Örd: Hát így. "Uraui!" (Köszövény a szék határa
támaszkodni és Zolán valla fölött nejjarítást)

Zol (Dmélis, leírja): "Uraui!"

Jol: De hogyan ér...
(Beleír balról László.)

~~Holnap~~ holnap korán reggel

László: Nini! / Az ördögre mutat/

Örd: Parancsol?

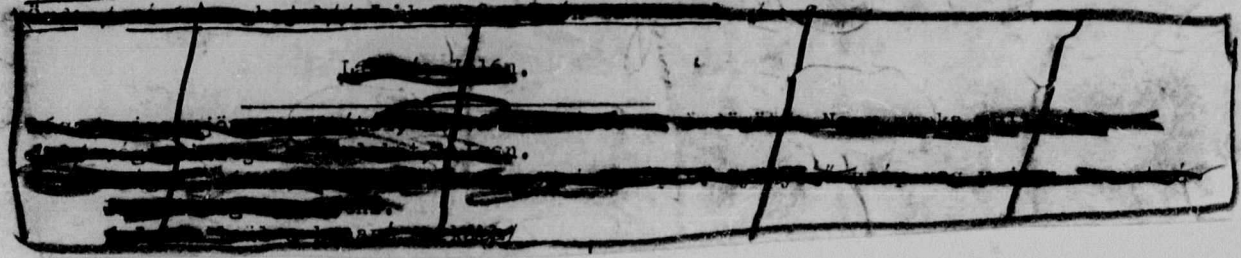
László: Ez aztán a dээрék ember. Már mindenki elment, ő még mindig mulattatja a háziasszonyt.

Örd/ zsebredugja a levelet/Ilyen kedves, elmestársaságban mint a méltóságos asszony... nem csuda, ha elfeledkezem mindenkiről.

László: Megiszik velünk egy pohár konyakot?... így kedélyesen... en famille...

Örd: Köszönöm. Nekem ~~látogatást~~ látogatást kell tennem. / Meghajol/: Méltóságos asszonyom... / Kezet nyújt László. nak/: Nagyon örültem, hogy ebben a vendégszerető házban tölthettem egy estét. Köszönöm.

László: Részemről a szerencse. Remélem, máskor is megtisztel.

Örd (néhány meghajol. fordul jobb 2. felé!)

Jol (utolsó látna, hogy az ördög el akar menni a levéllel, felcsoblitja, halkán sötötva. Az ördög sarkon fordul.)

Örd: Parancsol?

Jol (halálos rémületben, de mozdolt erőltetve, mintha semmi sejtől volna szó!): É... itt az antalon... ser... cédula volt... véletlenül... nem vette magához? (Nagyon sírhatni.)

Örd (arról antalra mutat)... Ott?... Valami reklám cédula volt... de ha talán László urat érdekli... (hitelen a belső zsebe'ket nyit.)

Jol (hitelen, halálos rémületben): Nem... ha csak az volt... (nerv.)

Örd (halkán): Kéret bökölöm. (Hitelen el.)

9. jel.

Jolán, László.

László (visszajön a küszöbötől, a szerény ellenszerte az ördögöt. Fáradoz.):
Nagy munka volt ez az estét, edesem... Láttam, hogy

VÉGE